

KRISTAUS KARALIAUS

LAIVAS

NR. 44
1961 M.
LAPKRIČIO
(NOVEMBER)
4 D.
42-JI METAI

XXIV SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ

Kintamoji šv. Mišių dalis

I ž a n g a (Jerem. 29, 11, 12, 14)

Sako Viešpats: Turiu ramybės ir ne prispaudimo mintis: jieškosite manęs visa savo širdimi, ir aš jus išklausysiu: sugrąžinsiu jūsų belaisvius iš visų vietų. (Ps. 84, 2). Tu, Viešpatie, buvai gailėstingas savo žemei, pakreipei gerojį pusėn Jokūbo likimą. Garbė Tėvui, ir Sūnui, ir šventajai Dvasiai. Kaip buvo pradžioje, ir dabar, ir visados, ir per amžių amžius. Amen. Sako Viešpats...

M a l d a

Dieve, tu žinai, kad dėl žmogiškos silpnybės nepajėgiame išsilaikyti tokiuose dideliuose pavojuose, suteik mūsų kūnui ir sielai stiprybės, kad tavo padedami nugalėtume tai, ką dėl savo nuodėmių kenčiame. Per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų, kuris su tavimi gyvena ir viešpatauja šventosios Dvasios vienybėje Dievas per visus amžių amžius. A.

L e k c i j a (Rom. 13, 8-10).

BROLIAI: Niekam nieko kita nebūkite skolingi, kaip tik kad vienas kitą mylėtumėte; nes kas artimą myli, tas įvykdo įstatymą. Nes įsakymai: Nesvetimoteriauk, neužmušk, nevogk, neliudyk melagingai, negeisk ir kiekvienas kitas įsakymas yra apimtas šiuo pasakymu: Mylėk savo artimą, kaip pats save. Meilė nedaro nieko pikta artimui.

Taigi, įstatymo įvykdymas yra meilė.

G r a d u a l a s (Ps. 43, 8-9)

Viešpatie, tu išgelbėjai mus nuo mūsų priešininkų ir sugėdinai tuos, kurie nekencia mūsų. Dievu mes didžiavomės visą laiką ir nuolatos šlovinome tavo vardą.

Aleliuja. Aleliuja. (Ps. 129, 1-2) Iš gilybės šaukiuos į tave, Viešpatie, Viešpatie, išgirsk mano balsą. Aleliuja.

E v a n g e l i j a (Mato 8, 23-27)

ANUO METU: Jėzus įžengė į laivelį, ir jo mokytiniai sekė jį. Bet štai jūroje pakilo taip didelė audra, jog laivelis buvo bangų apipiltas; o jis miegojo. Jo mokytiniai priėjo prie jo ir pažadino jį, sakydami: Viešpatie, gelbėk mus, žiname. Jėzus jiems tarė: Kodėl esate bailūs jūs, žmonės menko tikėjimo? Po to atsikėlęs jis sudraudė vėjus ir jūrą ir pasidarė didelė tylą, o žmonės stebėjosi ir sakė: Kas gi jis yra, kad vėjai ir jūra jo klauso?

A u k o j i m o m a l d e l ė

(Ps. 129, 1-2)

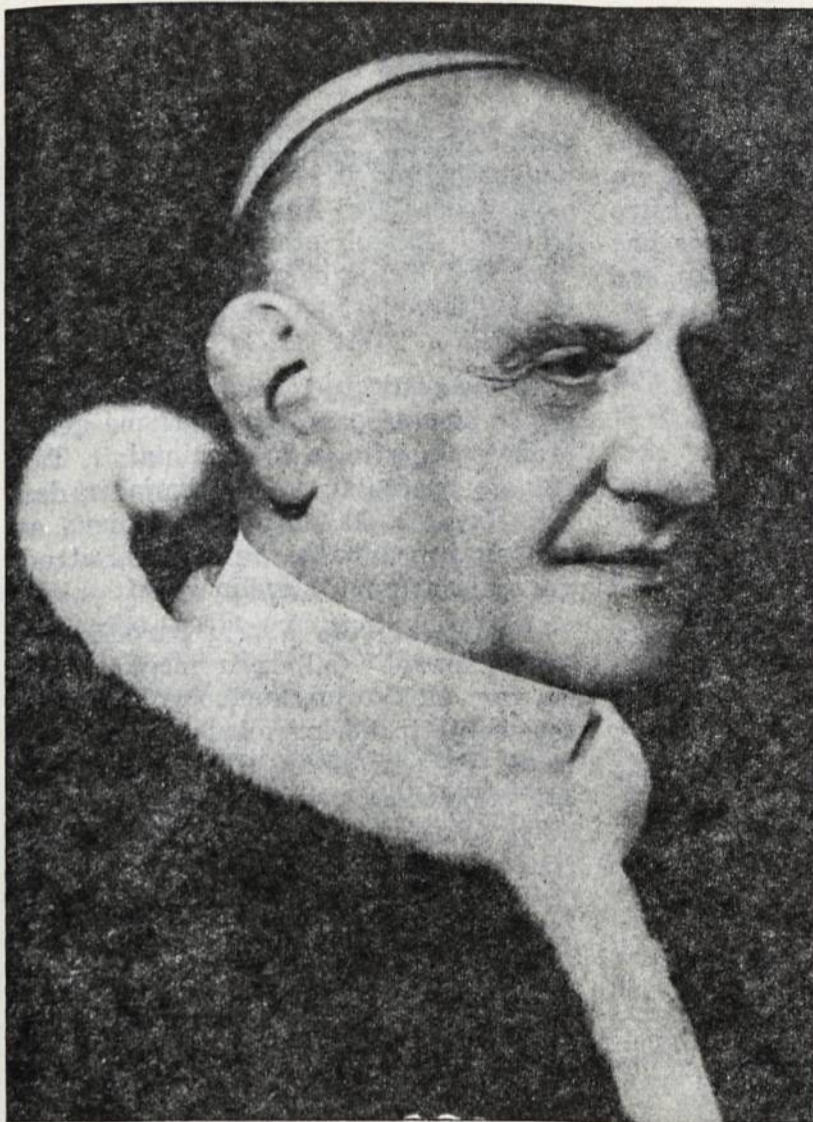
Iš gilybės šaukiuos į tave, Viešpatie, Viešpatie, išgirsk mano balsą.

T y l i o j i m a l d a

Suteik, meldžiame, visagalis Dieve, kad šios aukos padarytoji atnaša nuolat valytų mūsų silpnybę nuo bet kokio pikto ir teiktų mums stiprybės. Per mūsų

TĖVŲ MARIJONŲ BENDRADARBIŲ DRAUGIJOS SAVAITRASTIS

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS — THE SHIP OF CHRIST, THE KING, a Weekly published by the Marian Fathers, 4545 W. 63rd St., Chicago 29, Ill. Second class postage pd. at Chicago, Ill. Subscription: \$3.00 yearly in U.S.A. and Canada; Foreign \$4.00 yearly; 10¢ a copy. Editor Rev. C. A. Matulaitis, M.I.C.

Pop Jonas XXIII buvo vainikuotas popiežium 1958 m. lapkričio 4 d.

Jo gimtadienis yra kartu švenčiamas, nors gimė lapkričio 25, pačiam šv. Tėvui pageidaujant..

Viso pasaulio katalikai meldžiasi, kad 80 amžiaus vadas ilgai ir laimingai vadovautų Bažnyčiai.

sų Viešpatį Jėzų Kristų...

K o m u n i j o s m a l d e l ė

(Mork. 11, 24)

Iš tikrųjų, sakau jums, ko tik meldamies prašote, tikėkite, kad gausite, ir bus jums.

M a l d a p o K o m u n i j o s

Tavo dovanos, Viešpatie, teatitraukia mus nuo žemiškųjų malonumų ir teagivina mus visuomet dangiškuoju maistu. Per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų...

— • —

G a r b ė D i e v u i

Garbė Dievui augštybėse. Ir ramybė

žemėje geros valios žmonėms. Garbina-me tave. Išpažįstame tave. Giriame ta-ve. Šloviname tave. Dėkojame tau dėl tavo didžios garbės. Viešpatie, Dieve, dangaus Karaliau, visagalis Dieve Tėve. Viešpatie, vienatinis Sūnau, Jėzau Kris-tau. Viešpatie Dieve, Dievo Avinėli, Tė-vo Sūnau. Kuris naikini pasaulio nuo-dėmes, pasigailėk mūsų. Kuris naikini pasaulio nuodėmes, priimk mūsų mal-davimą. Kuris sėdi Tėvo dešinėje, pasi-gailėk mūsų. Nes tu vienas šventas. Tu vienas Viešpats. Tu vienas Augščiau-sias, Jėzau Kristau, su šventąja Dvasia, Dievo Tėvo garbėje. Amen.

1961 m. lapkričio (Nov.) 4 d.

MIEGANTIS DIEVAS...

Kartą tėvas su dviem sūnumis išėjo į mišką persinešti malkų. Vienas iš sūnų buvo jau paaugęs ir stiprus, o kitas — dar visai mažas. Mažasis sūnus dar pats nemokėjo glėbin paimti malkų, kad jas patogiai galėtų nešti namo. Jis atkišo rankutes, o tėvas jam krovė pagalį po pagalio. Vyresnysis su nuostaba žiūrėjo į brolių, kai šis vis dar laukė daugiau.

— Užteks, broleli, — sušuko vyresnysis brolis. — Juk daugiau nepakelsi. Ne tavo jėgoms...

Bet mažasis broliukas nusišypsojęs ramiai atsakė:

— Nebijok. Tėvelis žino geriau, kiek aš galiu pakelti!

Laivas audroje

Kai Viešpats Jėzus ilgai mokė pas Jį susirinkusias minias, apaštalai klausėsi Jo žodžių. Jie tikėjo kiekvienu iš Jo

burnos išeinančiu žodžiu, dėjosį jo mokslą į savo galvas bei širdis ir ryžosi

sekti Jėzaus pėdomis. Jėzus pavargo nuo kalbėjimo ir saulės kaitros. Jis su savo apaštalais susėdo į laivelį ir išplaukė į didžiulį ežerą truputį pailsėti. "Bet štai jūroje pakilo taip didelė audra, jog laivelis buvo bangų apipiltas; o jis miegojo" (Mt. 8, 24).

Dievas miegojo. ... Jis buvo pavargęs ir nematė pavojaus, kuriame galėjo pražūti Jis pats ir Jo mokiniai... Taip galvojo apaštalai, taip galvoja ir daugelis žmonių, kai nesulaukia Dievo atsakymo į savo balsą, kai pavojai atrodo yra didesni negu laivelio šonai...

Apaštalai šiuo atveju parodė tikrą žmogiškumą — silpną ir menką tikėjimą tam Mokytojui, kuriuo anksčiau ryžosi sekti ir kurio mokslu norėjo gyventi. Ta pati Evangelija toliau sako: "Jo mokytiniai priėjo prie jo ir pažadino jį, sakydami: Viešpatie, gelbėk mus, žūname" (Mt. 8, 25).

Tačiau Dievas niekada nemiega. Miegoti gali pavargęs žmogus. Miegojo tada Kristaus žmogiškasis kūnas, nors ir sujungtas su dievybe, bet Kristus Dievas budėjo ir tik bandė savo mokinių tikėjimą. Todėl Jis savo mokiniams priekaišiojo: "Kodėl esate bailūs jūs, žmonės menko tikėjimo?" (Mt. 8, 26). Kad jų tikėjimas sustiprėtų ir jų ryžto dvasia neišblėstų, "atsikėlęs jis sudraudė vėjus ir jūrą, ir pasidarė didelė tyła, o žmonės stebėjosi ir sakė: Kas gi jis yra, kad vėjai ir jūra jo klauso?" (Mt. 8, 26-27).

Jėzus Kristus parodė, kad Jis budi ir tramdo net gamtos jėgas, kai yra reikalinga, kai liečia žmogaus amžinybę. Tą stebuklą Jis padarė kaip tik dėl to, kad įvaizdžiai pamokytų visus savo būsimuosius mokinius, savo Bažnyčios narius visuomet prisiminti, jog Dievas, kaip tas tėvas, deda ant silpnų žmogaus pečių tik tokią naštą, kokią jis gali pakelti. Laivas nedūžta, audros jo nenu-

gali, kai Dievo amžinasis planas vykdomas žmogaus gyvenime.

Ir žmogui reikia budėti

Kristaus mokiny, atremdamas savo gyvenimą Jo mokslu, pirmoj vietoj turi pasitikėti ne savimi ir savo žmogiškomis jėgomis, bet Dievu ir Jo žmoguje veikiančia malone. Sunyks ši žemė, išblės dangaus mėlynė, bet Dievas viešpataus per amžius, nes Jis ir Jo planai yra amžini.

Atrodė, užmigo pats Dievas, kada juodosios jėgos sukilo prieš Jo Sūnų, kada Jis buvo atiduotas budeliams ir niekintojams, kada Jis, tartum sutryptas kirminas, kabojo ant kryžiaus ir dejavo mirties agonijoje. Tačiau mirtį Jis nugalėjo savo amžinai budinčia dieviška galybe. Jo iš numirusių prisikėlimo pergalė parodė pralaimėjimą tų, kurie džiūgavo Jo mirtimi.

Maža buvo Jo mokinių grupelė. Ir patys tie mokiniai, net išrinktieji apaštalai išsisklaidė, kai jų Mokytojas buvo suimtas ir mirčiai pasmerkta. Jo įkurtajai Bažnyčiai skirtasis vadovas Jo išsižadėjo net keikdamasis ir prisiekinėdamas prieš paprastą tarnaitę. Bet, kai atėjo laikas, kai Kristaus prisikėlimu paskleistoji malonė pradėjo veikti, tas mažasis būrelis padarė tokį perversmą istorijoje, kokio nei iki Kristaus, nei po Jo dangun įžengimo nebuvo.

Dievas budi visada, reikia ir žmogui visą savo gyvenimą budėti, kad amžinybės slenkstį galėtų peržengti sąmoningai, eidamas ne į tamsią nežinią, bet pas savo dangiškąjį Tėvą.

Žuvo tie, kurie persekiojo Dievą...

Tris šimtus metų buvo persekiojama jaunoji Kristaus Bažnyčia. Krikščionių kraujas gausiai patrešė pagoniškas dirvas, jų kaulai nubarstė ano laiko žinomo pasaulio laukus. Bet laimėjo ne žiaurumu ir nedorybe pasiklovę pagoniškojo pasaulio vadovai, o visuomet budintis Dievas ir Jo Evangelija gyveną žmonės. Sunyko Nerono ir Dioklecijono valstybė, tik tai istorijos lapuose

randame apie saracėnų nuožmumą su Kristaus sekėjais, o Kristaus pasėtoji sėkla dar labiau subujojo ir ant pagoniškų griuvėsių pražydo gražiausiais žiedais.

Per beveik du tūkstančius krikščionybės gyvavimo metų persekiojimais, tartum tos bangos laivelį, daužė ir tebedaužo Bažnyčios šonus. Kartais atrodė, kad ta Kristaus įsteigtoji institucija neatlaikys, kad ir ji, kaip daugelis valstybių, tautų ir idėjų nueis istorijon. Tačiau persekiotojai subyrėjo į dulkes, jų atminimas dvelkia supelėjusia praeitimi, o persekiojamieji Kristaus mokiniai eina tuo pačiu Jo pramintuoju keliu, siekia visomis jėgomis amžinybės, laimi didesnius plotus žmonių širdyse ir auga į milžinišką uolą, kurios ir pragarų vartai nenugalės (Mt. 16, 18).

Budintis Dangaus Tėvas yra laidas kiekvienam krikščioniui šios žemės kely. Tiek didžiuosiuose tikėjimo persekiojimuose, tiek asmeniniame gyvenime reikalinga visuomet prisiminti, kad Dievas nereikalauja daugiau, negu žmogus gali pakelti ir kad žmogui visuose pavojuose ir sunkumuose reikia vadovautis šv. Pauliaus tvirtinimu: "Jei Dievas yra už mus, kas prieš mus?" (Rm. 8, 31). Dievas geriau žino, kas mums reikalinga, kad išsilaikytume tikėjime ir pasiektume amžinybę.

▼ Šv. Baziliaus seserys įsikūrė Philadelphia, Pa. 1911 m. Šiais metais jos švenčia 50 metų jubilėjų ypatingu būdu: spalio 1 d. Rytų Apeigų vyskupas J. M. Schmordiuk pašventino milijono dol. jų pastatytą naują Junior College-Kolegiją.

▼ Kubos diktatorius Castro suka dar toliau į komunizmą krašto jaunimą. Naujai paskelbtuoju potvarkiu, valdžia pasiima auklėti ir mokyti visą jaunimą ir uždraudžia jam kalbėti tikėjimo klausimais. Sudaromi vietos komitetai: Organizacion de Circulos Infantiles. Tie rateilai globos jaunimą nuo 3 iki 20 amžiaus metų.

VĒLINĒS

“Ant kelio pavasario mano
Pabiro lapeliai gelsvi...
Ir gėlės nuvyto — paseno,
Kai papūtė vėjai kiti...”

J. Mikuckis

Gal ir autorius, užrašydamas kątik pakartotas mintis, neturėjo galvoje taip vadinamos Vėlinių dienos, kiekvienais metais lapkričio antrą dieną Katalikų Bažnyčioje skiriamų maldų už išėjusius iš šio pasaulio. Kaip bebuve, bet šitos dainos žodžiai gali pritikti mirusiųjų prisiminimo dienai.

Kiekvienas, senas ar jaunas, pasitraukdamas iš gyvųjų tarpo, gali su dainiumi kartoti, kad ant jo gyvenimo kelio jau “pabiro lapeliai gelsvi”, sudžiūvę, be jokios gyvybės ženklų, kaip ir kiekvieno žmogaus užgesęs žiburys. Ir toliau sakoma, kad viskas, kas kadaise buvo gražaus, kaip tos gėlės, viskas nebeteko savo masinančio grožio ir spalvos, nuvyto ir paseno...

Ar gi ne panašiai nutinka su žmogumi, kai jis paskutinę akimirką stabtėri ant savo gyvenimo ribos? Nes juk viskas, viskas kuo žmogus bebūtų džiaugęsis savo gyvenime, tarsi mažytis vaikutis žaisliuku, tuomet nebetenka

savo vertės ir prasmės. Ir garbėtroška, ir šykštuolis, ir vėjavaikis, ir savimyla, ir gražuolis ar gražuolė, ir ant svetimo suolo sustyręs elgeta — vargšelis tiktai vienu vienintėliu žingsniu į Anapus... susilygina su visais, kaip su tais, kurie prieš mus amžiais yra gyvenę dar mums negimus, — žodžiu, — visi eina neisibaigiančia procesija į tą pačią žemelę, iš kurios žmogus Sutvėrėjo buvo pašauktas į gyvenimą. Beriant pelenus bažnyčioje ant žmonių galvų, kiekvienam primenama: — Atminki, kad dulkė esi ir dulke pavirsi...

Kiekvienas privalėtų atsiminti šiuos žodžius, kai ruošiasi tariamai dideliame žygiui; kai jis mano esąs vienas gudriausių už visus; kai jis dairosi aplinkui iškėlęs galvą, ar kiti žmonės jį mato, koks jis geras ir gudrus, ir duosnus, ir šaunus sueigose ir žmonėse, besistengdamas patenkinti savimylą...

Mirčiai tesiruošia tik labai retas, gal tik kai kur vienuolynuose, gal tik

Tolimuose vakaruose prie Ramiojo vandenyno garsinamas Lietuvos vardas, Los Angeles, Calif. lietuviams pasirūpinus, kad miesto savivaldybė vieną gatvę paskelbtų kaip “Lithuania Drive”.

šventą gyvenimą gyvenantys. O ši, žmonių pramintoji "nelauktoji viešnia" kaip tik ir prisėlina prie žmogaus, kai jis ne tik jos nelaukia, bet nė nepagalvoja, kad ir jam kartą mirti reikės, kaip tik pačiu, nelaukiamuoju laiku.

Kai aš prisimenu Vėlinių dieną savo artimuosius, man prisimena kartą išskaitytos mintys paprastutėje įrašų knygutėje: — Aš tau nieko kito neveliju, tik išsinešk savo gerą vardą!..

Kažin ar daugelis tuo gražiu patarimu pasinaudojo. Tiesa, jau Romėnai senovėje sakydavo, kad: — apie mirusius arba gerai, arba nieko nekalbėk! Jei daugumas ir stengiasi laikytis to patarimo viešumoje, tai dar nereiškia, kad visi, išeidami iš šio pasaulio, nusineša savo gerą vardą, net nepagalvoję, kad niekas svetimas jų gero vardo nebesukurs.

Tiesa, yra ir tokių, kurie prirašo apie save ištisas knygas, suprantama, už savo žinomas klaidas kitus pabardami. Skaitytojai tačiau dažnai pastebi, kad neigiamybių paslėpti tarp eilučių neįmanoma, ir kad anksčiau ar vėliau kiti jas atskleidžia viešumai: vieni kitų "atsiminimus" pakedendami. Sakoma, kad ir Saliamonas prieš mirtį išsireiškęs, kad "viskas tuštybių tuštybė!"

Kai aš, mažas žmogelis, pagalvoju, kiek mano gyvenimo eigoje jau išmirė karalių, popiežių, garsių diplomatų — ministerių, mokslininkų, poetų, rašytojų, pagaliau, keli mirusieji paskelbti šventais, rodos, lyg jau esu Matuzalio amžiaus sulaukęs?! O kai pagalvoju, kad per tuos laikus tik kelis gero darbo trupinėlius tesugebėjau atlikti, Dievu liau, koks gi mažytis tėra žmogus su visais savo tariamai dideliais užsimojimais, kuriais, sakoma, visas pragaro dugnas esąs išklotas!..

Grįždami prie Vėlinių dienos minėjimo, mes galime tik pasigrožėti, kaip toji diena būdavo gražiai minima: su degančiomis žvakutėmis prie kiekvieno aplankyto kapo, gan dažnai jau apiberto pirmomis rudens snaigėmis, su grau-dulingomis pamaldomis bažnyčiose...

Suglausdami savo mintis Vėlinių die-

nos proga, mes norėtume grįžti prie tų kapų, kuriose palaidoti mūsų artimiausieji tėvai, broliai ir kiti šeimos nariai bei tie neskaitlingi draugai, kurių kapų gal niekas neaplanco, nepasimeldžia, ne- uždega žvakutės.

Lygiai norėtusi pakviesti pasimelsti už tuos visus pamirštuosius, už didžiuosius šių laikų burnotojus prieš Dievą ir Jo sukurtą tikinčiųjų bendruomenę, nes ir jų dauguma jau mirę, patys sau nebegali pagelbėti, todėl gal jie reikalingesni pagalbos iš gyvųjų žmonių maldų. Kristus įsakmiai ragino visus mylėti savo priešus, o mūsų maldos už jų sielas ir bus tas meilės pareiškimas, kurio pats Vešpats mus mokė...

Amžiną atilsį duok joms, Viešpatie!..

— ● —

KRYŽIAUS NIEKINTOJAI ŽUVO

▼ Rytų Vokietijoje Hoehfelsberg kalne yra nakčia apšviečiamas kryžius. Komunistai kariai atvyko pas jį ir lipo nuplėšti neono šviesos vamzdelius, kurie kryžiaus briaunomis švietė, ir toli buvo matomas kryžius. Vienas kareivis, belipdamas į kryžiaus viršūnę, krito ir vietoj užsimušė.

Tėvai pranciškonai, pastebėję kad kas tai triūsiasi apie jų saugojamą kryžių, pradėjo skambyti varpais. Greit sulipo kareiviai į sunkią mašiną ir pasileido žemyn. Ant užsisukimo mašina nuslydo nuo kelio ir nusirito kalno šlaitan. Pranešta, kad ten tą naktį, geg. 8 d., žuvo kai kurie kariai.

Vėliau atvykęs rusų karininkas pas tėvus pranciškonus, atsiprašė už kryžiaus išniekinimą, bet pagrasino bausmėmis, jei bus paskleista žinia apie kareivio mirtį pas kryžių.

Katalikų žinių teikimo įstaiga tą įvykį sužinojo iš labai patikimų žmonių ir viešai paskelbė.

▼ Pop. Jonas XXIII priėmė Austrijos naują ambasadorių prie šv. Sosto Joną Coreth. Jis yra 49 metų jaunas diplomatas; tarnavo ambasadorium Šveicarijoje nuo 1957 m.

Kard. J. H. Newmanas

MANO RELIGINIŲ PAŽIŪRŲ ISTORIJA TARP 1833—1839 METŲ

Antroji dalis

Vertė kun. V. Bagdanavičius, MIC.

(20)

Tokiu būdu: 1. Paprotys melstis už mirusius yra katalikiškas mokslas — nepasmerkta. 2. Skaistyklos kalėjimas yra Romos dogma — yra artikulų pasmerkta³⁰). Tačiau visuotinės santarbios neklaidingumas yra Romos dogma — nėra artikulų pasmerkta. Skaistyklos ugnis yra sankcionuota populiari klaida, ne dogma — yra pasmerkta.

Toliau, svarstant sunkenybes, jaučiamas, tų asmenų, kuriuos aš čia minėjau, man atrodė, kad jos kyla iš klaidingo manymo, būk 1. katalikiškas mokslas, kuris nėra pasmerkta artikuluose, yra laikomas Romos dogma, kuri yra pasmerkta; ir 2. Romos dogma, kuri nėra pasmerkta artikuluose yra laikoma “vyraujančia klaida”, kuri yra pasmerkta. Jeigu jie eina toliau, negu tai, aš neturiu jiems ką pasakyti.

Kitas šio mano bandymo tikslas buvo galutinai išskirti tuos punktus, kuriais anglų ir katalikų “Credo” nesutinka ir jų rasti kiek galint mažiau. Man atrodė, kad šiuos abu “Credo” labai aptemdo ir blogai visuomenei pristato vadovaujantys šūkių: “Popiežija” ar “Protestantizmas”.

30. Dogma apie skaistyklą buvo paskelbta 1439 m. Florencijos Visuotiniame Susirinkime. Pagrindas šiai dogmai yra nurodomas dvejopas: 1. Šv. Rašte yra stipriai pabrėžiamas reikalavimas mirusieji Dievui teisingai iki smulkmenų ir 2. per visą Bažnyčios gyvenimo laikotarpį be pertraukos yra išlaikytas paprotys melstis už mirusius. Šios maldos būtų beprasmiš, jei mirusieji būtų tik danguje ir pragare. Dėl to artikulai, atmesdami šią tiesą, bet nepažindami reikalą melstis už mirusius, nėra nuoseklūs.

31. Dogma yra tokia tikėjimo tiesa, kuri yra iškilmingai Bažnyčios paskelbta, kaip tikėtina

Pagrindinė mano studijos tezė buvo ši. Artikulai nesipriešina katalikiškam mokymui. Jie tik dalinai priešinasi Romos dogmai³¹. Daugiausiai jie priešinasi vad. “vyraujančioms Romos klaidoms.” Problema yra tik praveisti liniją tarp to, ką jie leidžia ir to, ką jie smerkia.

Turėdamas šitokią objektą prieš akis, kaip aš stengiausi jo prasmę pagilinti ir jį apginti? Viltys buvo drąsinančios. Nebuvo obeižonės, kad artikulai yra tąsūs. Pavyzdžiui 17-tą artikulą vieni laikė liuteronišku, kiti kalvinistišku. (32). Abu aiškinimai vienas kitam prieštaravo. Jeigu taip, tai kodėl ir kiti artikulai negalėjo būti daugiaprasmiai? Aš norėjau išaiškinti, kaip toli tas jų tąsumas eina Romos dogmos atžvilgiu. Šalia to, aš ėjau savitu tyrinėjimo keliu, kurį aš paskelbiau, bet jo neapgyčiau. Vėliau aš juo naudojausi rašydamas savo studiją apie mokslo vystymąsi. Man atrodė, kad tą veikalą išleidęs, aš niekada jo neperskaičiau. Ir aš visai neabejoju, kad jame aš esu padaręs daug klaidų. Iš dalies tai atsitiko dėl to, kad aš nežinojau iki smulkmenų Romos Bažny-

ir kurios nelaikymas reiškia išsižadėjimą viso tikėjimo. Tačiau kat. Bažnyčioje yra daug tiesų, kurios nėra paskelbtos, kaip dogmos, tačiau į kurias paprastai tikima. Kartais šios tiesos tampa dogmomis, kaip pvz. Marijos danguje su kūnu buvimas tiesa. Bet toli gražu ne visos krikščionių laikomos tiesomis yra paskelbtos dogmomis. Šias tiesas tačiau reikia skirti nuo visokių tariamųjų tiesų, kurios kartais plinta tikinčiųjų tarpe ir kurios niekada nebus nei tikėjimo tiesos nei dogmos. Tokių pažiūrų pvz. paplinta apie įvairius stebuklingus reiškinius.

32. Septynioliktasis artikelus kalba apie predestinaciją ir išrinkimą nuteisinimui.

LIUCIJOS ŽODIS

PERDUOTAS TĖVUI AUGUSTINUI FUENTES, PRANCIŠKAUS IR
JACINTOS BEATIFIKACIJOS BYLOS POSTULIATORIUI

“Siunčiu Jums labai skubų pranešimą iš Fatimos. Šv. Tėvas man leido aplankyti Liuciją (dabar ji yra basoji karmelitė Koimbroje). Ji mane sutiko pilna liūdesio, yra labai sulysusi ir pri-

čios mokslo. Bet iš dalies ir dėl mano nekantraus noro paruošti kaip galint platesnį kelią tiesai apie mokslo vystymąsi, tiek kiek tik leidžia tiksliai suprastas apaštališkumas ir tapatumas su katalikiškuoju “Credo”. Istorinę problemos pusę aš palikau nuošaly.

Panašiu metodu aš norėjau įsiveržti į 39 artikulų gelmes. Aš norėjau pabandyti kaip plačiai būtų galima atverti teksto prasmę, naudojantis švairiu kritišku metodu. Aš labiau stengiausi išaiškinti, ką žmogus, juos pasirašęs privalo laikyti, negu ką jis gali laikyti. Dėl to mano išvados buvo labiau neigiamos negu teigiamos pobūdžio. Bet tai buvo tik pirmas bandymas. Ir aš tai dariau būdamas gerai įsisąmoninęs, kad čia yra tik “pirmas bandymas reikiamam sprendimui” — “eilė pavyzdžių, duodanti sugestijų, kaip problemą išspręsti”. Aš puikiai supratau, “kad smulkmenose, tiek liečiančiose faktus tiek sprendimą, pasilieka daug vietos skirtumams, klaidoms ir nuomonėms”. Aš “visiškai nesigėdinsiu prisipažinti prie klaidos, jei ji man bus įrodyta ir nesispirsiu prieš teisingą jos papeikimą” (31 p.). Panašias mintis aš buvau pareiškęs ir savo knygoje “Pranašiškoji pareiga”, kalbėdamas apie Vidurinę Kelią.

Šalia to, aš turiu pastebėti, kad mane labai maišė ta aplinkybė, kad, aiškindamas artikulų, aš norėjau eiti Romos dogmos linkui taip toli, kaip buvo galima, tačiau nepasakyti ką aš darau toms grupėms, kurių abejones aš čia bandžiau nugalėti, kad tokiu būdu aš jų nepaskatinčiau eiti toliau, negu jie tuo metu buvo pajėgūs.

slėgta. Kai mane tik pamatė, tarė: Tėve, Marija yra labai nepatenkinta, kad neįvertintas jos 1917 m. pranešimas. Nei gerieji, nei blogieji neatkreipė reikiamo dėmesio. Gerieji eina savo keliu nerūpestingai, neseka dangaus nurodymus; o blogieji — skuba plačiu pražūties keliu. VISAI NEKREIPIA DĖMESIO Į BAUSMES, KURIOS JIEMS GRĖSIA. Tikėk man, Tėve VIESPATS NUBAUS PASAULĮ LABAI GREITAI. Bausmė yra labai netolima, greitai bus materialinė bausmė; tik įsivaizduok,

Tėve, kiek sielų pateks į pragarą! Ir tai atsitiks dėl to, kad nesimeldžia ir nedaro atgailos. Ši yra Marijos liūdesio priežastis. TĖVE, PASAKYK VISIEMS TAI, KĄ MARIJA MAN PASAKĖ DAUGELĮ KRTŲ: DAUG TAUTŲ DINGS NUO ŽEMĖS PAVIRŠIAUS. RUSIJA BUS DIEVO PARINKTOJI RYKŠTĖ NUBAUSTI ŽMONIJAI, JEI MES MALDOMIS IR SAKRAMENTAIS

NEIŠPRAŠYSIME JAI ATSIVERTIMO MALONĖS. Pasakyk, Tėve, ir tai, kad velnias išstojo į lemiamą kovą prieš Mariją, nes tai, kas labiausiai žeidžia Jėzaus ir Marijos širdį — yra vienuolių ir kunigų dvasinis nupuolimas. Žinote, kad vienuoliai ir kunigai, apleisdami savo aukštą pašaukimą, pastumia daugelį sielų į pragarą. Mes esame kaip tik laike, kada galime sulaikyti Dangaus bausmę. Turime mūsų rankose dvi sėkmingiausias priemones: maldą ir auką.

Velnias daro viską, kad išblaškytų ir atimtų norą melstis: arba išsigelbėsime, arba žūsime visi drauge. Tačiau, Tėve, reikia skelbti visiems, kad jie nelauktų ir nesitikėtų, kad popiežius, vyskupai, klebonai, vienuolynų viršininkai pašauktų prie atgailos ir maldos: jau laikas, kad kiekvienas savo iniciatyva imtųsi švento darbo ir reformuotų savo gyvenimą pagal Marijos reikalavimus (Antroji pranešimo dalis).

Velnias bando laimėti Dievui pašvęstas sielas: bando jas sugadinti, kad ir kitus pastūmėtų į galutinį žuvimą be atgailos. Vartoja visas gudrybes, netgi sugestijonuodamas sumoderninti vienuolinį gyvenimą...

Iš to kyla vidinio gyvenimo nevaisingumas ir atšalimas pasauliečių tarpe, nenoras atsisakyti malonumų ir visiškai pasiaukoti Dievui. Pasakyk, Tėve, ir tai, kad du dalyku Pranciškų ir Jacintą padarė šventais: **MARIJOS SIELVARTAS IR MATYTAS PRAGARO VAIZDAS**... Marija dabar randasi tarsi tarp dviejų kalavijų: iš vienos pusės mato žmoniją aklą ir indiferentišką prieš bausmės grėsmę, iš antros pusės mato, kad mes paniekiname Sakramentus ir nepaisome bausmės, kuri artėja, likdami netikį, kūniški, materialistai. Marija aiškiai pasakė: **ARTĖJAME Į LAIKŲ PABAIGĄ** — tai man pasakė tris kartus:

a) pirmą kartą pasakė, kad velnias išstojo į lemiamą kovą: tai yra galutinė kova, iš kurios vienas iš dviejų išeis nugalėtoju ar pralaimėtoju: arba esame su Dievu, arba su velniu;

b) antrą kartą man pakartojo, kad paskutinės duotos pasauliui išsigelbėti priemonės yra: rožinis (ražančius) ir pamaldumas į Nekalčiausią Marijos širdį. Paskutinės — tai reiškia, kad nebus kitų;

c) trečią kartą man pasakė, kad žmonės paniekinus paskutines duotas išsigelbėjimo priemones, ji duodanti, kaip paskutinį gelbėjimosi inkarą, pačios Švč. Mergelės įvairius apsireiškimus, jos ašaras, įvairių regėtojų, esančių plačiame pasaulyje, pranešimus. Marija pasakė, kad jei neklausysime ir dar ją ižeisime, nebus atleista. Tėve, kalbėjo Liucija, paskutinis metas, kad suprastume baisią realybę. Nenorime sielų gazdinti, bet tik skubiai atkreipti dėmesį į realybę. Nuo to laiko, kai Marija pridavė tokios didelės reikšmės šv. rožinio maldai, nėra medžiaginių, dvasinių, tautinių ir tarptautinių problemų, kurių nebūtų galima išspręsti su šv. rožiniu ir mūsų aukomis bei pasiaukojimais. Kalbėti rožinį su meile, pamaldumu, reiškia paguosti Mariją ir nušluostyti jos Nekalčiausios širdies ašaras."

Iš "Marijos širdies Pasiuntinys" 1961 m. 8—9 numerio vertė K. J. V.

.....

Namų mokyklos

Lenkijoje komunistų valdžia draudžia mokyti vaikus bažnyčioje ir kitose viešose vietose, nors valstybės konstitucija aiškiai kalba apie religijos laisvę.

Kardinolas Steponas Višinskis atsišaukė į tėvus ganytojišku laišku. Katalikų namai turi būti Kristaus tiesos ir minties nešėjai; tikėjimo mokykla.

Jis pabrėžė, kad valdininkų nuotaikos ar įsakai negali panaikinti pilietinių teisių, kurių tarpe yra religijos laisvė, tėvų teisė spręsti, ar jų vaikams reikalingas religinis auklėjimas, ar ne, ir Bažnyčios teisė eiti savo pareigas.

Tąjį laišką stengėsi sukludyti policija, kad nebūtų skaitomas bažnyčiose; bet jis buvo perskaitytas ir paskelbtas.

▼ Worcester, Mass. Holy Cross Kolegija gavo iš savo studentų ir draugų šiemet \$389,000 dol. dovanų.

KANTRYBĖ PERSEKIOJIMUOSE

“Palaiminti, kai jums piktžodžiauja ir persekioja jus ir meluodami sako visa pikta prieš jus dėl manęs (Mat. 5:11).

Žodis persekiojimas nėra tik Bažnyčios persekiojimas, bet jis išreiškia ir kiekvieno žmogaus kentėjimus ir nesmagumus, patiriamus iš kitų žmonių: apkalbas, šmeižtus, kerštą, pašiepimus, koliojimus, piktžodžiavimus, piktus erzinius ir t. t. Jie pareikalauja iš žmogaus daug kantrybės ir jėgų kentėti, ypač kad neatsilygintų savo priešui piktu. Tai ugnis, kurioje yra bandomos Dievui pasiaukojusios sielos. Ir tiems, kurie šios ugnies karštį ir sunkumus kenčia kantriai, aukos ir atgailos dvasia, Išganytojas sako: “Džiaukitės ir linksminkitės, nes jūsų užmokestis gausus dan-guje” (Mat. 5:12).

1. Pažeidžiama žmogaus garbė

Žmogus yra Dievo sukurtas būti amžinoje garbėje su Dievu. Jis įdiegė į žmogaus prigimtį amžinosios garbės troškimą. Norėti būti garbingu, savo garbę ginti ir už ją kovoti yra žmogui įgimta. Tačiau žmogus susimaišo ir suklysta, kada pradeda kovoti dėl savo ambicijos, puikybės, dėl pasaulio garbės ir jo turtų. Žmogus tada pradeda norėti ir siekti ne amžinosios Dievo garbės, bet praeinančios pasaulio žmonių garbės. Teisingas žmogus džiaugiasi Dievo garbe ir Jo malone, o neteisingas—tik žmonių. Kas džiaugiasi Dievo garbe, jis džiaugiasi amžinai, nes Dievo garbė yra amžina kaip ir pats Dievas ir ji niekad nesikeičia. Tuo tarpu žmonių garbė nepastovi, ir keičiasi kaip vėjas; niekas nežino, nei iš kur ji pučia, nei kur ji pučia. Ką šiandien žmonės gerbia, tai ryt jų nuomonės pasikeis, ir pradės niekinti.

Teisingas žmogus neturi ko jaudintis ir būkštauti, jei žmonės jam pavydi savo garbės, ji šmeižia, apkalba, niekina ir pan. Pasaulio žmonės gerbia tik tą,

kas yra jų, o kas yra Dievo ir ne jų, to jie nemylė. Tačiau Dievo malonė nesivaiško žmonių nuomonių ir pasaulio garbės. Pasaulio garbė ir žmonių piktos kalbos bei pavydas, kaip ryto rūkas, kuris nors ir atrodo, kad uždengia visą dangų, bet vos tik pasirodo saulė ir jo jau nebėra. Auksas ir brangūs perlai visada išlieka auksu ir brangiais perlais, nežiūrint kaip žmonės juos vertintų, ar kur numestų. Šv. Alfonsas Liguori pasakoja apie palaimintąjį Henriką Suzo, kuriam kartą pasirodęs angelas pasakė: “Iki šiol tu save varginai, kaip pats norėjai, o dabar kiti tave vargins, kaip jiems patiks”. O kada jis, žiūrėdamas pro langą, pamatė šunelį drąskantį gabalą medžiagos, išgirdo savyje balsą: “Taip žmonių liežiuviai drąskys tave”. Ir po kiek laiko jis buvo žmonių neteisingai įskųstas, kad jis esąs slaptas klaidatikis, vagis, veidmainys ir kitoks nedorėlis. Jį paliko net ir jo geriausi draugai.

2. Kaip elgtis, žmonėms persekiojant?

Žmogus yra jautrus ir nėra lengva išlaikyti dvasinę lygsvarą, kada žmonės savo liežiuviais daužo iš visų pusių. Tokiais atvejais visada atsiranda noras atsilyginti tuo pačiu, ar dar net ir pikčiau. Tačiau žmonėms, siekiantiems dvasinių aukštumų ir šventos tobulybės patariama:

1. Kovoti su keršto aistra ir išlaikyti dvasinę ramybę. Šv. Pranciškus Salesas tokiais atvejais viską pavesdavo Dievui: “Visas šias šmeižtų audras pavedu Dievo Apvaizdai; te jos sau siaučia arba tenurimsta, kaip Viešpačiui patinka. Audras ir giedrą lygiai myliu”. Dievas mato žmogaus nekaltumą ir Jis padarys, kad tamsūs šmeižtų debesys pavirstų jam didele paguoda ir dvasiniu laimėjimu.

Be to reikia savo širdyje ugdyti nuolankumo dvasią, kuri gesins mūsų savi-meilės karštį ir atšaldys mūsų prigimties jautrumą. Tas pats šventasis, apš-

meižtas, kad jis biauariai susirašinėjas su nedora moterimi, atsakė: "O, kad niekad nebūtų susektas mano nekaltumas, bet visada liktų paslėptas slapta-me amžinosios išminties kambaryje". O šv. Vincentas Paulietis neteisingai įskustas Prancūzijos Karalienei išsitarė: "Dievas mane geriau pažįsta... Esu didelis nusidėjėlis...".

2. Tylėti. Jei nėra reikalo gintis, — verta tylėti. Blogai būtų tylėti, jei mūsų tylėjimas pakenktų Dievo garbei ar sielų išganymui. V. Jėzus teisiamas visą laiką tylėjo. Tačiau, kur lietė Dievo garbę, Jis kalbėjo, nežiūrėdamas pasekų. Tyla yra geriausias kovos ginklas. Jis padeda nugalėti savyje kylančią keršto aistrą ir pyktį. Ji greičiau išteisina nekaltąjį ir atverčia kaltąjį. Pyktis, ginčai ir karščiavimasis — tik dar labiau uždega blogio liepsnas. Tad niekad nesiginčyti, bet leisti blogybei pačiai išgesti. Šv. Kotrina buvo šmeižiama moters, kuriai ji patarnavo, kad ji esanti neištikima ir nedora. Po ilgo kantriai iškentėto laiko, ji ramiai atsakė: "Iš Viešpaties Jėzaus malonės esu mergaitė!" Susigėdo toji moteris ir, puolusi prie šv. Kotrinos rankų, ją atsiprašė. Šv. Pr. Salėzas, šmeižiamas nedoru laišku vienai įtartino elgesio moteriai, kantriai kentėjo ir savo tylėjimu privertė prisipažinti tikrąjį kaltininką. Tačiau šv. Kunigundą, apskustą savo vyrui neištikimybe, jos kapelionas privertė ją gintis, nes jos tylėjimas vertė jos vyrą tikėti šmeižtams. Tad nebijokim kalbėti ten, kur tikrai reikia. Tačiau bereikalo nesiginčykim. Tyla palaiko Viešpaties ramybę sieloje.

3. Šventųjų bandymas

Bandymai yra vėtyklė Dievo rankoje, kuria Jis atskiria pelus nuo savo kviečių. Kol nėra bandymų, atrodo visi yra geri žmonės. Tačiau bandymų metu atsiskiria tikras gerumas nuo tariamo: atsiskiria tie, kurie sunkumus priima iš Dievo rankos ir juos kantriai ir patvariai pakenčia, nuo tų, kurie nieko nepakenčia ir nuo visko bėga, sunkiai skųsdamiesi ir išmėtinėdami Dievui. Pirmieji yra brangūs Dievo vaikai, Kristaus pagelbininkai sunkumuose ir sielų išgany-mo darbe; jie eina savo kentėjimų keliu su Kristumi ir paskui Kristų, žengia į Kalvarijos kalną, kad ten būtų apvainikuoti drauge su Kristumi.

Didelė yra garbė kentėti dėl Kristaus, didesnė už visus stebuklus ir visas kitas garbes. Jokas vainikas taip gražiai nepuošia šventųjų galvų, kaip pažeminimų ir paniekinimų vainikas, iškentėtas dėl dieviškojo Mokytojo. Pažeminimų dygiai yra daug aštresni, ir skaudesni, už erškėčių dygius. Priimtos grandinės dėl Jėzaus yra nepalyginamai brangesnis papuošalas už auksą ir visus deimantus. Ir labai skaudu, kai žmogus, gavęs tokią brangią Dievo dovaną, jos nebeįvertina ir iškeičia į beverčius vaikų žaislus.

Šv. Alfonsas Liguori sako, kad niekad nepasieks tobulybės tie, kurie nenori nešti jokio kito kryžiaus, kaip tą, kuris jiems patinka. Jei šv. Petras, sėdėdamas kalėjime, būtų skundęsis, kad nekaltai kenčia, Kristus jam būtų atsakęs: Ką gi aš padariau, kad taip daug turėjau kentėti ir ant kryžiaus mirti už žmones? Visur reikia sutikti su Dievo

Cicero, III Aukšt. Lituanistikos mokyklos vadai. Iš kairės: A. Baukienė, J. Smilgevičienė, Ig. Kazlauskas, Č. Bačinskienė, A. Zailskas, B. Babrauskas, Pr. Razminas, dir. kun. P. Patlaba, Č. Grincevičius.

Klausimai ir atsakymai

Kas metai "Laivas" atsiunčia kalendorių. Bet tokį pat gauname ir iš "Draugo". Ar nevertėtų pasitenkinti į vieną šeimą siųsti vieną kalendorių? Juk jų leidimas, popieris, darbas nemažai kaštuoja.

Rėmėjas

"Laivo" ir "Draugo" kalendoriai yra gražūs, naudingi skaitytojams, bet Administracijai jie daug jėgos atima. Kadangi yra nelengva patikrinti ir palyginti dešimtis tūkstančių adresų, tai ir šiais metais gausite 1962 m. "Laivo" kalendorių. Tik 1963 metams manome padaryti atmainą, ir kalendorių siųsti tik tiems, kurie iš kalno užsisakys.

Rusijos komunistai sudarė baisų pavojų pasaulio taikai. Jų draugai Anglijoje net sugalvojo šūkį, "verčiau raudonas, negu lavonas". Daro neramybę. Ar-

valia, kaip Kristus sutiko su savo Tėvo valia iki mirčiai ant kryžiaus.

Šv. Polikarpas, vedamas nužudyti, savo širdyje drebėjo ir bijojo. Jis išgirdo savyje balsą: "Polikarpai, būk tvirtas ir nesvyruok dvasia!" Šv. Steponas, mušamas akmenimis, pamatė atvirą dangų ir stovintį V. Jėzų su vainiku ir jo belaukiantį. Išganytojas ir mums yra paruošęs vainikus ir laukia mūsų ateinant. Tiesa, mums gal neteks kentėti ir mirti už Kristų kankinio mirtimi, bet nuo kasdieninių persekiojimų nei vienas nėsame laisvi. "Visi, kurie nori gyventi pamaldžiai Kristuje Jėzuje, kentės persekiojimą" (2 Tim. 3:12). Persekios mus, kad esame pamaldūs, kad esame geri, kad mūsų pavyzdys, galbūt, durs jiems sąžinę. O kartais net ir geri žmonės trugdys įvykdyti mums savo sumanymus, kad nepralengtume jų. Tada neleiskime išgesti meilei mūsų širdyje ir neužsidekime prieš juos pykčiu, kad pyktis neatimtų nuo mūsų garbės vainiko. Atkeršykime jiems tylėjimu, meile ir malda. Meilė išlygins skriaudas ir mūsų pastangos neliks be vaisių pas Dievą.

gi negalėtų Bažnyčios vadai padėti išsinarplioti iš komunistų kilpų? A. N.

Tautų politikai yra ambicingi žmonės. Retai duodasi pamokomi. O padarytas klaidas kitiems suverčia.

Jeigu tautų politikai būtų paklausę pop. Benedikto XV taikos pasiūlymo 1917 m. rugp. 1 d., kurį galėjo visos tautos garbingai priimti, — šandien neturėtume komunizmo grėsmės.

Pijus XII pirmasis paskelbė 1939 m. taikos 5 punktus: 1) nepriklausomybė visoms tautoms; 2) pagarba mažumoms; 3) nusiginklavimas; 4) tarptautinė organizacija taikai palaikyti ir 5) tautų atsakomybės, teisingumo ir meilės dvasia. O 1941 m. dar pridėjo: 1) galimybė pasiekti visiems žemės turtus ir 2) tikėjimo ir Bažnyčios laisvė.

Deja, jų balsas neišgirstas, arba neįvertintas, atnešė tautoms suirutę, karą.

Kaip būtų galima atgaivinti nemažos parapijos tikėjimo dvasią? Pas mus pilna laisvamanių spaudos; kas kampas — karčiama ir daug padykusio jaunimo.

R. P.

Brangus Kunige, suprantame Jūsų rūpestį. V. Jėzus turi pasidaryti visų dvasinė jungtis. Atgaivinkite pamaldumą švč. Sakramentui. Įveskite įspūdingą šv. Rožančiaus kalbėjimą bažnyčioj kasdien. Pamaldžioms ir atvėsusioms sieloms duokite dvasinio maisto, ruošiant dažniau rekolekcijas ir misijas atskirai vyrams, atskirai moterims, galop išmokykite žmones melstis ir aukotis, pav. savanoriu pasninku gelbėti skaisdyklos sielas. Po keletos nuoširdaus darbo metų pamatysite atmainą.

Mano vyras buvo nekatalikas, bet, arčiau susipažinęs su katalikų mokslu, lankė tinkamus kursus ir buvo priimtas į kat. Bažnyčią, o jo tėvai ir giminės yra veiklūs anti-katalikai. Ką jis turėtų daryti, kad jų nemalonės neužsitrauktų?

A. K.

Gražiu krikščionišku gyvenimu ne-

žinios iš katalikiškojo pasaulio

Religinis atgimimas Amerikoje

Vyskupas Fulton J. Sheen, paklaustas Daily News atstovo, kaip žiūri į religijos atgimimą Amerikoje, pasakęs: "Nematau nei kokių didelių reiškinių, kad tikrai vyktų religinis atgimimas Amerikoje."

Ta proga jis nurodė, kad JAV visuomenės dora ir tikybos saitai atpalaiduojami. To reiškinių ženklų apstu. Vienas jų, — tai patriotizmo stoka. Jau senovės graikai nurodė, kad pamaldumas turi tris atžvilgius: Dievo meilė, šeimos meilė ir savo krašto meilė. Kai viena tų meilių sušlubuoja, ir kitos ima nykti.

Amerikos visuomenė pasidarė "minkšta". Praturtėjome ir paskendome patogumų meilėje. O kai nuolat pabrėžiama turtų svaris, dvasinės vertybės ima išblėsti.

Nepaisant visgi to "minkštumo", mūsų visuomenė turi didelių galimybių pasireikšti dvasinėje srytyje. Jaunimas nepatenkintas senesniaisiais žmonėmis, kad jie nedavė jiems rimto atsakymo, kam jie gyvena žemėje, gyvenimo tikslo, idealo.

Apie 7.000 jaunų žmonių amerikiečių dirba misijose. Tai nemaža jėga.

tik sau pelnys Dievo malones, bet gali pasidaryti ir savo brangiems giminėms atsivertimo įrankiu. Padėkite jam eiti visas jo pareigas kiek galint geriau.

Buvo "Laive" paskelbta religinės kūrybos konkursas, tik neprisimenu, iki kuriai dienos reikia paruošti ir pristatyti komisijai rankraščius. J. S.

"Laivo" religinės kūrybos konkurso komisijai rankraščius reikia pateikti iki 1962 m. rugsėjo 1 d.

Geriausiam kūriniui skiriama \$500 dol. dovana. Rašto tema gali būti istorinė, biografinė, dogmatinė, moralinė, visuomeninė, priimtina Kat. Bažnyčios požiūriu.

nors tai sudaro vien 3% visų misionierių. Užtat piniginiai remia amerikiečiai misijas dosniau.

▼ Korėjos stabmeldžiai pastatė paminklinį akmenį komunistų sušaudytam kun. Jokūbui Maginn, kuris neapleido savo parapijos, komunistam įsiveržiant, ir nuo jų žuvo po trijų dienų.

▼ Popiežiaus valstybės sekretorius kardinolas Amleto Cicognani laiške prašo nesigailėti pastangų, kad Rytų krikščionys susijungtų su katalikų Bažnyčia.

▼ St. Louis Universitetas, pagerbdamas savo stambų geradarį, Alvin Griesedieck, Sr., kuris mirė š. m. sausio 31 dieną, stato jo vardo 17 aukštų studentų gyvenamus namus.

▼ Krikščionių Brolių vienuolija stato New Orleans naują aukšt. mokyklą 900 studentams. Ji pavadinta arkivyskupo Juozo F. Rummel, 85 m., vardu. Mokykla bus baigta statyti 1962 m.

▼ Popiežiaus Jono XXIII gimtadienis bus lapkričio 25 d., bet jis atkeliamas į lapkr. 4 d. ir sujungiamas su jo vainikavimu popiežiumi 1958 m. Iš Bolognos atvyksta 2000 darbininkų popiežių paegrbti.

Tėvų Marijonų Bendradarbių Draugijos
Amžinas narys

A. † A.

ANTANAS RUKIS

Mirė 1959 m. rugsėjo 9 d. Kretingoje. Lietuvoje. Į amžinus narius įrašė jį jo sesuo Monika Lukauskienė iš Cicero, Ill.

Tėvai marijonai atlaikys dvejas šv. Mišias už mirusio vėlę, o bendradarbiai, pavesdami jo vėlę Dievo gailestingumui, prašomi sukalbėti po rožančiaus dalį.

▼ Tautos išganymas priklauso nuo šventų kunigų, — pasakė pop. Jonas XXIII radio kalboje, kuria atidarė Romoje Pilipiečių kolegiją.

— Kur yra kunigų maža, ar jie dirba nesekmingai, ten sukyta abejonės, o su jomis mažėja tikėjimas ir krinta dora, — tęsė popiežius. Jis ragino mels-tis, kad daug ir gerų pašaukimų duotų V. Dievas į savo vynuogyną.

▼ Slovakijoje, Ruzemberok pranciškonų vienuolynas išmirė. Komunistai 1949 m. atėmė iš vienuolių namus, įstaigas ir bažnyčias; paliko tik jų keleta, kad būtų kur padėti seneliai, nedarbingi vienuoliai. Ruzomberok vienuolyne 1960 m. buvo dar 30 senų vienuolių, o dabar paskutiniai du mirė, turėdami per 80 metų amžiaus.

Pernai metais išmirė Slovakijoje per 40 kunigų, o iššvesti kunigais komunistai leido tik 11. Kunigų visur maža. Net 98 metų kun. Andrius Trunik turi eiti klebono pareigas, pats vienas pasilikęs kunigas nemažoj parapijoje.

▼ Anglijoje yra draugija, kuri rūpinasi, kad į liturgines apeigas būtų įvedama anglų kalba. Draugija pasiuntė prašymą parengiamajai centrinei II Vatikano Susirinkimo komisijai, kad mišiose ir kitose pamaldose būtų įvesta anglų kalba.

▼ Skotijos presbyterionų bažnyčios taryba pritarė savo vadui, kad 1962 m., būdamas Romoje, atsilankytų pas pop. Joną XXIII. Dr. A. C. Craig apsilankymą svarstė net specialiai tam skirtos trys skotų bažnyčios komisijos.

▼ Nauji Vatikano amabasadoriai: Apaštalinis nuncijus Čilei arkiv. Kaje-tonas Alibrandi; Ap. nuncijus Paragvajui — arkiv. Karolis Martini; Ap. nuncijus Bolivijai — arkiv. Rocco ir Ap. internunc. Pakistanui — arkiv. Emanuelis Clarizio.

▼ Winnepeg, Man. arkiv. G. B. Flahiff, C. S. B., paprašė savo vyskupijos kunigų ir žmonių, kad paruoštų pop. Jono XXIII gimtadieniui dvasinę puokštę iš milijono sukalbėtų rožančių.

▼ Visoje Kuboje yra pasilikę tik 150 kunigų; visi kiti, net Kuboje gimusieji, ištremti. Daug parapijų be kunigų. Sėserų mokytojų, slaugių buvo per 3.000; pasiliko tik 200. Katalikų tikybinis gyvenimas sunaikinamas.

▼ Ne vien valstybiniai, bet ir vyskupijų bažnytiniai nuostatai pasėsta. Tai patirta, besiruošiant prie 1962 m. sinodo. Lygiai prieš 80 metų buvusis Clevelando sinodas buvo įpareigojęs klebonus, kad parūpintų šieno vikaro arkliui. Dabar arkliais Clevelando kunigai nebevažinėja

Lietuvos Vyčių pirmojo choro koncerto Chicagoje rengimo komisija. Iš kairės į dešinę sėdi: Bal. Brazdžionis — Liet komisijos pirm., Loreta Macekonis, garbės pirm. J. Kazanauskas, pirm. Estelle Rogers, Irena Rakaitis, apskr. pirm. Eleonora Laurin, stovi R. Dagis, choro ved. F. Strolia, R. Samoška, Al. Dagis ir P. Zakarka.

Visus LAIVO skaitytojus nuoširdžiai kviečiame dalyvauti

IŠKILMINGOSE PADĖKOS ŠV. MIŠIOSE

trijų Marijonų sidabrinio kunigystės jubiliejaus sukaktuvių proga
Š v. M i š i a s l a i k y s

Tėvas Vytautas Jonas Bagdanavičius

d i j a k o n u b u s

Tėvas Vincas Andriuška

s u b d i j a k o n u b u s

Tėvas Kazimieras Vengras.

Iškilmėms pritaikintą pamokslą pasakys tėvų Jėz. Provincijolas

Tėvas Bruno Markaitis.

Iškilmingose Mišiose dalyvaus

Jo Ekscelencija Vyskupas Vincentas Brizgys.

Iškilmingos padėkos šv. Mišios bus aukojamos

Vilniaus Aušros Vartų Parapijos bažnyčioje

2323 W. 23 rd. Place. Chicago, Ill.

1961 m. lapkričio 5 d. 10 valandą ryto.

K v i e č i a

Tėvų Marijonų Bendradarbiai.